

Llibre d'amic. Cants d'Abelone

VIII

Vàrem emprendre un llarg, difícil,
perillós camí. I estimàvem les coses
—fossin neu o fang,
rosada o constel·lació.

I les fèiem nostres per causa
de l'amor que ens havia ensenyat com anostrar-les

III

Vares venir fins on jo dormia
i em vas despertar,
i em vas convidar a tenir set,
una gran set per a la qual
et vas fer copa on jo la pogués beure

XIII

Parlàvem, esperàvem,
i ens va ser dit: Aneu en la carrossa
i no us precipiteu a l'abisme. Però
l'abisme era en tot: en les parets

i en els arbres,
en els carrers
i en les fulles,
en les colors i en els sons,
en els afores de l'avui i en els voltants del demà.

I nosaltres anàvem,

contents dalt la carrossa,
cap a la nit perfecta

XV

Hoste meu, dorms a la galeria;
canten ocells però no et desperten:
tu sempre vetlles i veus
la pluja verda, l'alba roja,
la fruita d'or, el falcó reial.

Tu ets el pastor que vaga
solitari, de nit.
M'he desullat de tant mirar-te,
m'has emboirat de solitud.

Ombres, feresa, vent,
són la teva parla.
Volen orelles en sentir-la,
la penya es torna riu.

De genolls he caigut,
flectat segueixo invisibles passos:
no he d'assolir-te mai.
Ressonno tot com el buc ple d'abelles.

CANT D'ABELONE

Tu a qui no faig confident
que ploro al llit, de nit, sol,
tu que em fatigues dolçament
bressant-me com un bressol;
tu que no em dius del teu vetllar
per causa meva,
què et sembla de suportar
aquesta set sense treva
que ens magnifica,
sense deixar-la calmar?

Car mira els enamorats
com es menteixen així que
volen dir-se veritats.

Tu sola, tu formes part de la meva solitud pura.
Tu et transformes en tot: ets allò que murmura
o bé un perfum que rera seu res no deixés.

Entre els meus braços, ai, he perdut tantes coses.
No et retingueren mai: per això és que hi reposes
i et tinc per sempre més.

VIII

[VIII]

*Sent, sent, l'alosa canta a la porta del cel.
Hark, hark, the lark at heaven's door sings*

Shakespeare

Aquest matí m'he despertat flairosa
com una mata d'espígol.
Una estona he trafeguejat
pels racons foscos de la casa,
deixant a lloc les coses de la nit.
He buscat pisa vella en golfes d'ombra,
un collaret de gres o bé un topazi

perdut, que fa que plori el meu passat.
He sortit fora i se m'ha fet de cop
familiar i greu l'hora de prima.
L'alosa canta a la porta del cel.

[XV]

Tot és per ser donat i no t'ho vol ningú,
cor meu, potser les pedres mudes
o bé la matinada.

Cor, no et precipitis
a voler més, no et tanquis
per molt que faci mal.

Estima
sense voler ser correspost.

Posa't a prova:
calla i escolta l'indiscriminat
so de la vida.

Sol, cada batec
es correspon potser amb alguna cosa.

Domini màgic

Joc

M'he tornat una bola de billar
de vori que rodola empesa sempre
pel tac sinistre i dolorosament,
topant contra les bandes del rectangle,
és repel·lida amb seca violència,
sense parar.

 No puc ja més, retira'm
del feltre verd, jugador empedreït,
deixa'm sentir com van caient les hores,
com cessen el soroll i el moviment,
com, inactiu, el vori es fa de cera,
que fondrà, al capdavall, la mà del foc.

El vell i el mar

El mar és ple, però jo em passo dies
omplint-lo de mirada.

 Cal saber-ho fer:

que mai no se n'adoni, com si no el tinguessis
en res tot i la seva immensitat
i el seu saber-se dur i compacte, ric
com la balena, que tot d'una en surt
i que amb un cop de cua els pescadors afona.

No, que romangui llis, indiferent
a la teva enyorança, a la teva recança.
Ser vell de veritat vol dir saber estar sol.
Estalvia gemecs i fes mes ample el mar.

Vindrà la mort

Vindrà la mort i els ulls m'arrencarà:
veuré llavors un altre firmament.
La finitud és un vaixell varat,
l'hortalissa que menjo no té cucs,
el silenci m'impregna de clarors.
La mort és purament un canvi més.

Passeig d'aniversari

Perquè sent tan a prop bolquer i mortalla,
l'home no cessa d'inventar poders
contra la por sinistra que el tenalla.
Visquem, puix que som vius, dols i plaers.
I no pensem que hi ha cap Faç Immensa
a l'hora greu de l'última partença.
Quan els depredadors hauran tornat no-res
el nostre cos, tindrem l'omnipotència
de ser ben morts. No imploris mai clemència.
Ningú no et sent dins l'eternal fluència.

Tot és un jeroglífic cada cop
més complicat de desxifrar; fascina,
però, com mirar el foc o el mar o la boirosa
planura dels records.

Els mots, en veritat,
No són sols per entendre'ns pel que signifiquen,
sinó per descobrir el que, transparents, oculten

VIII Elegia de Vallvidrera

Un altre hivern i cada cop més àrid:
al fons de l'avinguda, el pomerar
s'ha tornat una taca de silenci
lilós que ja no esquinça cap lladruc,
planura enllà, i es va apagant de pressa.
Adéu!, adéu!

Embriagat de flaires
de fum de llenya al bosc i de resines,
encenc la salamandra dels records,
que tira bé:

m'enterboleixo, veig
per clivelles al mur naixença d'albes
antigues que no van arribar a ser
ple dia mai,

tot l'enderroc dels anys,
allà i aquí, trossos de marbre, focs,
vells arbres secs. I en moltes vies mortes
trens aturats.

Sóc una golfa plena
de mals endreços, però cap soroll
ningú no sentirà quan la devasti
la màquina del temps.

Que un dia algú
va entrar-hi brusc, transfigurant-la tota
i amb tanta llum que vaig quedar-me cec,
però vident d'alguna cosa certa,
certíssima:

estel fix mirant-me fit
en la foscor.

D'ençà d'aquell excés
totes les coses se'm canvien sempre
en altres de millors, insòlites: si rocs,
en diamants; si didals, en campanes

tocant a festa; si agulles de cosir,
en parallamps d'acer, si cavallets de fira,
en constel·lacions.

I, doncs, és falsa
tota queixa que digui, tot gemec que faci,
tot ploricó:

que *el que, però, perdura*
ho funden els poetes.

Tant és així que l'àrid
hivern amb què s'obria aquest poema
ha esdevingut, en fer-lo, fèrtil juny
feliç, afirmatiu, il·limitat,
i tot el blat es torna pa de vida.